

lingsarbejdet i en velorganiseret form, og det ville da være helt forkert at tage skridt til at nedlægge det nu, hvor vi netop har igangsat et udviklingsarbejde, der har til formål at styrke arbejdet.

Jeg vil gerne slutte med at erklære mig grundlæggende enig i fru Helle Degns betragtninger. Fru Helle Degn spurgte mig, om jeg ville stille mig bag et arbejde, der nu er igangsat, som kan sikre, at ligestillingsarbejdet får den fornødne tid, får den spændvidde, det skal have, og får lov til at få de ressourcer, som analysearbejdet og vurderingsarbejdet skal have. Svaret er ja til alle de tre grundlæggende punkter.

Jeg har den grundholdning, at arbejdet for at støtte ligestillingsindsatsen er en naturlig del af mit beskedne job, og at arbejdet aldrig finder sin endelige afslutning. Det hører med som en fundamental del af vores demokratiske bestræbelser, at vi også skal være åbne over for netop at styrke det i den ny tid, vi står i nu, og i en ny form.

For min part vil jeg takke alle deltagerne for en god debat.

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Jeg skal til fru Anni Svanholt gøre et par bemærkninger om opfølgningen i år 2000 med en 5. kvindekonference. Jeg vil meget gerne fastslå, at regeringen arbejder aktivt for, at det her fortsætter. Jeg mener, jeg i mit indlæg før netop argumenterede for, at det, der kan lade sig gøre ved særlige kvindekoncerer, har en virkning på de andre konferencer og også omvendt, men vi kan i det lange perspektiv se, at globaliseringen, det at placere sagen centralt i verdenssamfundets almindelige debat og udvikling, næppe havde kunnet lade sig gøre uden egentlige kvindekoncerer.

Når man taler om mainstreaming, kan man altså også vende det om og sige, at disse konferencer har mainstreamet ligestillingsagen i den almindelige politiske verdensdiskussion, og det er argumentationen for, hvorfor regeringen har stillet sig bag og også i FN i efteråret prøvet allerede da at få truffet en beslutning af en vis klarhed i den sag.

Det lod sig som bekendt ikke gøre. Det, der kom ud af bestræbelsen, hvor vi altså heller ikke havde særlig meget medspil eller medløb fra en række lande, som man måske skulle have ventet det fra, var, at opfølgningen osv. i år 2000 og vurderingen af de opnåede fremskridt fra

Nairobi og Beijing skal ske i et passende forum, og i den forstand er diskussionen stadig åben. Det var, hvad vi kunne opnå, og i betragtning af de synspunkter, der var om, at man allerede nu skulle lægge noget fast, må man sige, at det var et ganske godt resultat. Men der er altså ingen tvivl om regeringens positive indstilling til, at dette skal fortsætte.

Så har jeg en bemærkning til hr. Jerup, som var inde på, om konsensusarbejdsformen er, jeg vil ikke sige besværet værd, men om den er rigtig, om den i virkeligheden dækker for meget over uklarheder, og om verdenssamfundets debatform på denne måde egentlig er hensigtsmæssig.

Vi var jo inde på den diskussion i forbindelse med det sociale topmøde i København, hvor jeg selv ret åbenhjertigt lagde op til en diskussion om, hvorvidt det her med at file på små bitte og vanskeligt forståelige nuancer nu også er noget, som tjener den store debat på en god måde, eller om det bliver umuligt at forstå for befolkningerne.

Jeg synes, man må sige om de bekymringer, at Beijingkonferencen levetidsforlængede konsensusmodellen, hvor lang tid ved vi ikke, men det, at alle skulle enes om én og kun én tekst, bidrog med et fornuftigt pres. Det var meningsfuldt at forsøge det, og så langt har jeg også forstået tilkendegivelserne fra alle sider i debatten.

Men uanset det mener jeg, at der er god grund til, at vi diskuterer arbejdsformen og i en dansk sammenhæng altså gør os nogle tanker i stil med det, hr. Bruno Jerup var inde på, for der er grund til at spørge, om det er meningsfuldt altid at lade, som om alle i verden er enige om noget, når det så kun kan udtrykkes på en måde, som kun kendere af filigranarbejdet bag formuleringerne egentlig kan dechifrere.

Men det virkede i Beijing, og så langt så godt.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Bare en kort bemærkning til fru Ingrid Rasmussen. Fru Ingrid Rasmussen følte sig ramt, men jeg har sådan set ikke sagt andet fra Folketingets talerstol, end hvad andre har givet udtryk for i medierne, og så synes jeg faktisk, at min fremgangsmåde er mere fair, når det endelig skal være.

Så er jeg helt uenig med fru Ingrid Rasmussen, der siger, at jeg har misforstået debatten, for den drejede sig ikke om Ligestillingsrådet. Så må jeg sige, at statsministeren faktisk har brugt